

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-363/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Bešliću, u pravnoj stvari tužitelja Gordana Šimunića, Zaprešić, Tržna ulica 16, OIB: 28002709541, kojeg zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa punomoćnica Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. ožujka 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i punomoćnice tuženika, 27. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnom odredbe čl. 11.3. i 9. Ugovora o kreditu broj: 9012190915 od 22. prosinca 2007. sklopljenog između tužitelja i tuženika a koje glase:

"Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,10 % (slovima: dva cijelih deset posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila."

"Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 6.1. ovog Ugovora, u cijelosti ili djelomično (najmanje u iznosu utvrđenom aktima Banke) ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećim na dan prijevremene otplate".

II. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 154,80 eura, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 29. prosinca 2006. do isplate, i to po stopi određenoj odredbom čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007., za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope(kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 223,11 eura, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 29. prosinca 2006. do isplate, i to po stopi određenoj odredbom čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007., za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope(kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 137,82 eura, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 11. veljače 2012. do isplate, i to za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope(kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo

polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

riješio je

I. Utvrđuje se da je tužitelj na glavnoj raspravi održanoj 16. ožujka 2026. djelomično povukao tužbu u odnosu na zahtjev za isplatom iznosa od 4,57 eura sa zateznim kamatama od 29. prosinca 2006. do isplate, kao i u odnosu na isplatu zateznih kamata na iznos 154,80 eura od 22. prosinca 2006. do 28. prosinca 2006. te na isplatu zateznih kamata na iznos od 223,11 eura od 22. prosinca 2006. do 28. prosinca 2006.

II. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 615,58 eura sa zateznim kamatama koje teku od 27. travnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom 22. prosinca 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 9012190915 (dalje: Ugovor), a kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.029,71 CHF obračunatog prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Odredbom čl. 11.3. Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoji, u kojem postotku tuženik tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (tzv. ulazna naknada). Dakle, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 255,45 CHF (159,37 EUR). Odredbom čl. 11.3. Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoji, zbog čega baš u tom postotku tereti tužitelja, u kojem periodu i konačnom iznosu, kod kojeg osiguravajućeg društva te ima li korisnik kredita mogućnost odabira želi li osigurati predmetni kredit i kod kojeg osiguravajućeg društva, što sve navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini također u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove osiguranja kredita kod osiguravajućeg društva, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 357,62 CHF (223,11 EUR). Odredbom čl. 9. predmetnog Ugovora tuženik je propisao da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita uz plaćanje naknade samo uz uvjete koje odredi kreditor, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i

nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženik tereti tužitelja odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (tzv. izlazna naknada). Navodi kako je u potpunosti u suprotnosti sa zakonom naplaćivanje naknade za prijevremeno zatvaranje kredita te da je tuženik naplatio tužitelju 10. veljače 2012. navedenu naknadu u iznosu od 1.038,45 kn (137,82 EUR). Ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu te da se o navedenim odredbama Ugovora nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelj tvrdi da navedena odredba Ugovora, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača te da ju to čini nepoštenom i ništavom odredbom u smislu čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03). Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud presudom utvrdi ništetnost ugovornih odredbi o plaćanju naknade za obradu i osiguranje kredita, kao i za plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita te da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznose od 159,37 EUR, 223,11 EUR i 137,82 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama i da naloži tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2.1. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana. Ističe da je i odredbom članka 2. ZOO propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Sporne naknade za obradu kredita plaćene su 2006. godine i 2012., a tužba je podnesena 2025., pa je očito da je predmetni kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u zastari temeljem odredbe članka 215. st. 1. i odredbe članka 225. ZOO-a još od 2011. kada je istekao petogodišnji zastarni rok. Tuženik ističe i to da je vrijednost predmeta spora utvrđena suviše visoko.

3. Tužitelj je na glavnoj raspravi održanoj 16. ožujka 2026. smanjio tužbeni zahtjev, što se smatra djelomičnim povlačenjem tužbe (tako i VSRH na sjednici Građanskog odjela održanoj 26. travnja 2021., broj Su-IV-16/2021-8). Prema odredbi čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje ZPP) tužba se može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane. Ako se tuženik u roku od 15 dana od dana obavijesti o povlačenju tužbe ne izjasni o tome, smatrat će se da je pristao na povlačenje. Tuženik se nije protivio djelomičnom povlačenju, slijedom čega je pristao na povlačenje u smislu odredbe čl. 193. st. 2 ZPP-a. Slijedom navedenog sud je pod točkom I. izreke rješenja utvrdio da je na glavnoj raspravi održanoj 16. ožujka 2026. djelomično povučena tužba u odnosu na zahtjev za isplatom iznosa od 4,57 eura sa

zateznim kamatama od 29. prosinca 2006. do isplate, kao i u odnosu na isplatu zateznih kamatama na iznos od 154,80 eura od 22. prosinca 2006. do 28. prosinca 2006. te na isplatu zateznih kamata na iznos od 223,11 eura od 22. prosinca 2006. do 28. prosinca 2006.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u Ugovor (list 9-12 spisa) te je izveo dokaz saslušanjem tužitelja (list 44 spisa). Preostalu dokumentaciju dostavljenu u spis sud nije posebno razmatrao i cijenio jer istu ne nalazi odlučnom za predmet spora.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Među strankama nije sporno da su 22. prosinca 2006. sklopile Ugovor i da je čl. 11.3. i 9. Ugovora tuženik obvezao tužitelja na plaćanje jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50% iznosa kredita, naknade za osiguranje kredita u visini 2,10% sukladno odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila te naknade za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećim na dan prijevremene otplate. Također, nije sporno da je tužitelju 28. prosinca 2006. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 154,80 eura i za osiguranje kredita u iznosu od 223,11 eura te da je naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena 10. veljače 2012. u iznosu od 137,82 eura.

7. Sporno je jesu li predmetne odredbe ugovora ništetne i je li potraživanje tužitelja u zastari.

8.1. Iz sadržaja odredbi čl. 11.3. i 9. Ugovora proizlazi da se korisnik kredita obvezuje isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i osiguranje kredita u postotnom iznosu od odobrenog kredita, kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećim na dan prijevremene otplate.

8.2. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu pročitao prije potpisivanja. Predmetni kredit je podignuo radi kupnje automobila kojeg je koristio za osobne potrebe. Djelatnici tuženika nisu mu objasnili odredbe o plaćanju ulazne naknade za obradu kredita, naknade za osiguranje kredita te naknade za prijevremenu otplatu kredita, a o navedenim odredbama nije mogao pregovarati s djelatnicima tuženika. Ugovor o kreditu bio je unaprijed sastavljen od tuženika.

8.3. Slijedom navedenog, iz sadržaja Ugovora i iskaza tužitelja proizlazi da je riječ o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama od strane tuženika kao kreditora na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati.

9. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZPP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom st. 2. istoga članka da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga

standardnog ugovora trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

10.1. Na temelju provedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da tužitelju nije pružena prilika pregovarati o uvjetima Ugovora, a sve da mu je i pružena, ne bi mogao postići da se bilo što u Ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništetne ako su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i ako prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita, osiguranja kredita i prijevremene otplate kredite na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojim ugovornim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Tuženik, suprotno odredbi čl. 96. st. 4. ZZP, nije dokazao da se o navedenim ugovornim odredbama u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, iako je to bio dužan prema pravilima o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. ZPP.

10.2. Plaćanje troškova obrade kredita, prijevremene otplate kredita i osiguranje kredita bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, prema mišljenju ovog suda, prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Isto se odnosi i na ostale naknade koje se utvrđuju prema Odluci banke, jer tužitelj o tome nije imao mogućnost niti pregovarati. Tuženik nije niti pokušao dokazati da je tužitelj bio informiran o svrsi spornih naknada te na tu okolnost nije niti predložio saslušanje djelatnika banke koji je osobno sudjelovalo prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem. S obzirom na zakonsku obvezu tuženika iz čl. 59. toč. 3. ZZP i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja predmetnom odredbom Ugovora prenio obvezu plaćanja naknada i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, prijevremenu otplatu kredita i osiguranje kredita, a takva obveza nije bila predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o plaćanju naknade za obradu i osiguranje kredita, kao i naknade za prijevremenu otplatu kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

10.3. U odnosu na prigovor tuženika da su predmetne odredbe Ugovora bile jasne, razumljive i lako uočljive, valja reći da i čl. 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Međutim, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i

razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbe čl. 11.3. i 9. Ugovora, kojima je ugovorena naknada za obradu i osiguranje kredita, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita, utvrdio da navedene ugovorne odredbe ne predstavljaju odredbe o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na te ugovorne odredbe ne odnosi isključenje testa poštenosti. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu i osiguranje kredita te plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu, iako ulaze u „ukupne troškove kredita za potrošače“.

10.4. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknada iz spornih odredbi čl. 11.3. i 9. Ugovora nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnotežni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom na to da na temelju takve formulacije tužitelj nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan platiti naknade. Na tom tragu je i odluka Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024.

11. Slijedom navedenog, s obzirom na to da se o odredbama čl. 11.3. i 9. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo te su iste bile unaprijed formulirane od strane tuženika, a tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj niti je mogao ishoditi da se iste eliminiraju iz Ugovora, radi se o nepoštenim ugovornim odredbama u smislu odredbe čl. 81. ZZP, pa su iste utvrđene ništetnima te je odlučeno kao u toč. I. izreke presude (na isti način i Županijski sud u Zagrebu u odluci poslovni broj GŽ-2331/2025-3 od 21. listopada 2025. i Županijski sud u Rijeci u odluci poslovni broj GŽ-1365/2025-3 od 8. listopada 2025).

12.1. Kako su sporne odredbe Ugovora ništetne, one se među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. U skladu s odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Imajući u vidu da među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva, sud je tužitelju dosudio iznos plaćenih naknada za obradu i osiguranje kredita, kao i naknade za prijevremenu otplatu kredita u zatraženim iznosima od 154,80 EUR, 223,11 EUR i 137,82 EUR, i to na prva dva iznosa sa zateznim kamatama od 29. prosinca 2006. do isplate, dok na zadnji navedeni iznos sa zateznim kamatama od 11. veljače 2012. do isplate.

12.2. Tužitelju pripada pravo na zatezne kamate od dana kada je tuženik stekao bez osnove utuženi iznos. Odredbom čl. 1115. ZOO propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Po ocjeni ovog suda tuženik je već prilikom sklapanja Ugovora bio nepošten s obzirom na to da je kao osoba, koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da su predmetne odredbe Ugovora nepoštene odnosno ništetne, pa je dužan

platiti zatezne kamate od dana stjecanja utuženog iznosa, dok je sud iste dosudio u granicama postavljenog zahtjeva.

12.3. Stopa zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. propisana je Uredbom o visini stope zatezne kamate, dok se za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. stopa određuje sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi čl. 2. Zakona o izmjenama o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/2022), a od 30. prosinca 2023. nadalje sukladno odredbi čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23).

12.4. Zato je odlučeno kao u toč. II., III. i IV. izreke presude.

13. Neosnovan je i prigovor zastare potraživanja s obzirom na to da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena i na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.). Zato u ovome slučaju nije nastupila zastara restitucijskog zahtjeva tužitelja za povrat isplaćenih naknada s obzirom na to da je tek u ovome postupku utvrđena ništetnost predmetnih odredbi Ugovora.

14.1. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP u skladu s vrijednosti predmeta spora (520,30 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje Tarifa). Tuženik je prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora iz tužbe (5.000,00 EUR), pa je ovaj sud na pripremom ročištu održanom 5. veljače 2026., u skladu s odredbom čl. 40. st. 3. ZPP (jer suviše visoko naznačena vrijednost predmeta spora postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka) odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 520,30 EUR, tj. prema zbroju vrijednosti tri zahtjeva za isplatu naplaćene naknade za obradu, osiguranje i prijevremenu otplatu kredita. Naime, deklaratorni zahtjev kojim se traži utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora predstavlja prethodno pitanje za odluku o osnovanosti zahtjeva za isplatu te služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu, odnosno za isplatu, jer je isplata navedenih naknada jedino što je tužitelju realno bitno, a ne to radi li se o ništetnoj odredbi. Stoga se u takvom slučaju vrijednost predmeta spora treba računati samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu (tako i VSRH u odlukama posl.br. Revr-774/05 od 13.12.2005. i Revr-475/08 od 27.10.2008.).

14.2. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50 bodova (Tbr. 7.1. Tarife), sastav podneska od 11. ožujka 2026. u iznosu od 50 bodova (Tbr. 8.1. Tarife) i trošak pristupa na ročišta koja su održana 5. veljače 2026. i 16. ožujka 2026. u iznosu od 50 bodova za svako pojedinačno (Tbr. 9.1. Tarife), što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2,00 eura te uvećano za 25% na ime PDV iznosi 500,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,54 EUR i na presudu u iznosu od 26,54 EUR. Tužitelju je priznat i trošak pristupa

na ročište za objavu presude od 25 bodova (Tbr. 9.3. Tarife), što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2,00 eura te uvećano za 25% na ime PDV iznosi 62,50 EUR. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 615,58 EUR sa zateznim kamatama od donošenja odluke do isplate na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, po visini stope određene čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je to odlučeno u točki II. izreke rješenja.

14.3. Tužitelju nije priznat trošak preko dosuđenog s obzirom na to da je trošak parničnog postupka određen prema vrijednosti predmeta spora od 520,30 EUR.

U Zagrebu 27. travnja 2026.

Sudac:
Ivan Bešlić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovome sudu pisanim putem, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

- tužitelj po pun. s rješ. o plaćanju pristojbe na tužbu
- tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30887-32d3e**

Kontrolni broj: **0ea98-4caee-00fba**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.